

[H. F. Ulrichsen.]

mit Partis Villighed til at yde Tjenestemændene dette nogenlunde Vederlag for den Prisstigning, der er sket her i Samfundet, maa jeg sige, at jeg finder, det vilde være naturligt at gaa til den mere rationelle Løsning, som det vilde være at yde 2 Portioner, altsaa et Beløb paa 2 Mill. Kr. mere end det, der er foreslaaet af Regeringen. Jeg gaar ud fra, at det vil være muligt i det Udvalg, der bliver nedsat, at faa en Forhandling om dette Spørgsmaal og faa undersøgt Muligheden for at faa den mere rationelle Ordning, som altsaa kun vilde koste Statskassen 2 Mill. Kr., et Beløb, som det i denne Forbindelse, havde jeg nær sagt, ikke er værd at tale om.

A. M. Hansen: Da vi for et Aar siden behandlede Lovforslaget om Regulerings-tillæg, var det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen inde paa lignende økonomiske og finansielle Betragtninger som i Dag, og hans Parti har jo mange Gange siden fra dette Sted givet Udtryk for de samme Tanker, som det ærede Medlem gav Udtryk for i Dag. Jeg finder derfor ingen Grund til ved dette Lovforslags Behandling at komme ind paa disse Synspunkter, der altsaa paa ingen Maade kan betragtes som nye.

Efter den udførlige Gennemgang af Lovforslagets Enkeltheder, som den højtærede Finansminister foretog i sin Fremsettelsestale, kan jeg fatte mig i stor Korthed. Jeg kan paa mit Partis Vegne, alle Forhold taget i Betragtning, betegne dette Forslag som et rimeligt Forslag. Hvis det store Interval, som man saa mange Gange har drøftet inden for Tjenestemandsgupperne, det, som den højtærede Minister med et for mig nyt Udtryk kaldte „den stille Zone“, ikke havde været indført i Skalaen for Reguleringsstillægget, ja, saa vilde Reguleringsstillægget ifølge det nu konstaterede Udgiftstal have naaet 10 Portioner. Den i det her foreliggende Forslag foreslaaede Forhøjelse paa 168 Kr. vil betyde, at de lavest lønnede Tjenestemænd faar 9 Portioner og at de højest lønnede faar godt 8, nøjagtigt $8\frac{1}{6}$ Portion. Jeg finder det derfor tilfredsstillende, at den højtærede Minister kan forelægge dette Forslag med enstemmig Tilslutning fra alle Tjenestemandsgupper.

Vi billiger, at det midlertidige Løntillæg bliver ens for alle Lønsatser, da Prisstigningen særlig gør sig gældende for de vigtigste Livsfornødenheder, for Fødemidler, Brændsel o. s. v., som jo virker lige saa tyngende, ja, mere tyngende paa

det lille Budget end paa det store, ligesom vi mener, at saavel de vanskelige Forhold, som raader inden for store Dele af Erhvervslivet i vort Land, som de finansielle Forhold i al Almindelighed ikke for Tiden muliggør en varig Ordning. Derfor kan vi billige, at det er en midlertidig Ordning, der her foreslaas, og vi kan tilsige vor Medvirkning til Forslagets hurtige Gennemførelse.

Valdemar Thomsen: De Spørgsmaal, der uvilkaarlig rejser sig, naar man stilles over for en Lønstigning som den foreslaaede, er disse: Er en ekstraordinær Forøgelse af Reguleringsstillæggene for Tjenestemænd i det hele taget paakrævet, og er den forsvarlig? Begge Spørgsmaal maa, lad mig sige det straks, besvares med et afgjort Nej, og derfor er min Gruppes Stilling til Forslaget den, at vi straks her ved første Behandling kan give ren og klar Besked. Vi gaar imod, vi vil ikke paa nogen Maade have Medansvaret for den Stemmekøbspolitik, som Forslaget er Udtryk for. Det er jo for øvrigt en noget ejendommelig Form for Folkestyre, vi her stilles over for. De 3 Centralorganisationer for Tjenestemænd samt Danmarks Lærerforening kommer til Regeringen med Anmodning om en Løn, der ligger ud over det, som var fastsat ved Lov af 31. Marts 1931. Man snakker om Tingene, og Regeringen og den højtærede Finansminister er indforstaaet med, at der er god Mening i de stillede Fordringer, og forinden Parterne skilles, er man uden Hensyn til gældende Lov enige om det Tillæg, der nu er stillet Forslag om, paa 168 Kr., i hvert Fald for det kommende Aar. For saa vidt er der jo egentligt ikke noget at snakke om. Ethvert Menneske her i Landet ved, at Tjenestemændene fra 1. April vil faa det med Finansministeren aftalte Løntillæg. At der i Rigsdagen muligvis kan føres vægtige Argumenter i Marken for Anskuelser, der ikke falder sammen med Finansministerens eller Tjenestemændenes, er aabenbart underordnet, og vi folkevalgte Repræsentanter har jo i Realiteten i dette Forhold her kun den Opgave at sige Ja og Amen til de Beslutninger, der allerede er taget. En saadan Fremgangsmaade kan selvfølgelig kun føre til Nedbrydning af Respekten for Folkestyre og Parlamentarisme.

Reguleringsstillægget blev i 1931 fastsat saaledes, at det ikke maatte overstige henholdsvis 528 og 876, medmindre Udgiftstallet oversteg 842, og derfor er det efter min Mening urimeligt, som man nu har